

LBRIS

We know
books

Pr. Haralambos Livios Papadopoulos

DACĂ
...AȘ RETRĂI VIAȚA DE LA ÎNCEPUT

Traducere din limba greacă:
Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENITA

2025

Cuprins

Prolog.....	7
Aș vedea viața ca pe un dar, ...	10
nu ca pe o povară	
Aș accepta ceea ce sunt.....	17
N-aș aștepta o viață fără probleme.....	27
Aș vedea greșelile ca parte din viața mea	32
N-aș amâna bucuria pentru mai târziu	45
Aș călători prin viață fără destinație	56
N-aș lipsi din viața mea.....	62
Aș trăi un vis „inutil”, nu o minciună „utilă”	72
Nu m-aș îngrijora pentru lucruri	79
care nu se vor întâmpla niciodată	
Aș trăi mai mult cu întrebări decât cu răspunsuri.....	91
Aș spune toate cuvintele de iubire	96
pe care mi-a fost frică să le rostesc	
N-aș combate problemele, ...	101
ci m-aș îngriji de sinele meu	
Ultima zi.....	105
Poem al lui Jorge Luise Borges.....	110

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L.

tel./fax: 0236-326.730

e-mail: editura@egumenita.ro

www.egumenita.ro

Prolog

De multe ori am fost nevoit, ca preot, să vizitez oameni aflați în ultimul stadiu al vieții lor. **Cu puțin înainte de preschimbarea totală, de marele salt și de trecerea luminoasă în veșnicie. Acolo unde îl vom striga pe aproapele nostru doar cu un nume, „dragostea mea”. Acolo unde mâinile noastre vor avea doar o memorie, a celor care ne-au îmbrățișat și pe care i-am îmbrățișat sincer.**

Alteori m-am întâlnit și am vorbit ceasuri întregi cu oameni cărora o mare încercare le-a schimbat pentru totdeauna felul în care vedeau viața. Am vorbit profund, omeneste, revelator. Am văzut lacrimile, dar și zâmbetul lor. Lupta lor de a transforma rana în minune. Am văzut credința, dar și momentele de necredință ale lor. Am văzut puterea speranței, dar și iadul deznădejdiei. Ne-am privit în ochi și am vorbit sincer despre marile întrebări ale existenței.

Am trăit împreună cu ei toate etapele durerii și suferinței, ale doliului și pierderii, ale sfârșitului și marelui început. Am văzut ce înseamnă să-ți dorești iarăși viața după un accident cumplit sau o încercare grea, să găsești speranța după un mare doliu, să te îndrăgostești din nou după o mare trădare. Am trăit furia și negarea lor, acceptarea și rugăciunea lor tăcută. Mi-au dat lecții mari și importante. Nu atât prin învățăturile, cât mai ales prin atitudinea lor. Nu prin ceea ce spuneau, ci prin ceea ce erau.

Am vorbit ceasuri întregi despre ce ar face și ce n-ar face într-o eventuală nouă viață. Tuturor le-am pus întrebări fără să aștept răspunsuri. Mă interesa mai mult să discut cu ei și nu să primesc o rețetă gata pregătită de viață. De altfel ce să fac cu ea, când viața este o taină atât de adâncă, irepetabilă și deosebită pentru fiecare din noi!

Nu mă interesează „liniștea” plictisitoare a răspunsurilor, prefer călătoria magică a întrebărilor. Căutam să mă imbarc, nu să ancoroz la țarm. Atunci când înțelegem că firea noastră este călătoria, viața noastră va deveni o descoperire continuă de minuni, bogăție și abundență.

Într-o discuție nu-i mereu necesar să se dea răspunsuri, ci să se emită întrebări și problematizări.

Răspunsul nu duce departe sufletul nostru.

Întrebarea îl poartă în călătorie.

Astfel i-am întrebat multe, am vorbit liber, uneori în tăcere și alteori în cuvinte. M-au silit să gândesc, m-au împins să-mi pun întrebări, să arunc lucrurile de la sine înțelese și stereotipe, limitările intelectuale și obiceiurile moarte. De multe ori m-au scos din „adevărurile” mele și m-au condus pe cărările celor diferite, ale celor ce depășesc elementele știute. Câtă fericire ne-au furat certitudinile noastre intelectuale... Ce privesc diferite ar fi avut viața noastră dacă am fi dărâmat zidurile egoului nostru!

Slavă lui Dumnezeu, m-au măcinat discuțiile cu ei, trăirile și experiențele lor. Întrebările lor dure. Tăcerea și izbucnirile lor. Slavă lui Dumnezeu, mi-au dat un brânci spre viață și un îndemn să gust cerul.

„Ce ai face și ce n-ai face dacă ai trăi iarăși de la început? Ce-ar fi important și ce-ar fi neimportant pentru tine? Ce înseamnă să trăiesc și nu doar să supraviețuiesc? Viața o trăim sau trecem prin ea? Care sunt nevoile principale ale omului și cum poate întâlni bucuria? Există bucurie fără probleme? E rău să întâlnești obstacole? Le putem controla pe toate și, dacă nu putem asta, de ce «înnebunim»? Ce înseamnă vindecare? Ne vindecăm sau învățăm să gestionăm creativ realitatea noastră? Caracterul nostru ne este cruce? Ne naștem sau devenim? În final ce este util și ce este inutil? Există greșit și corect? Noroc și nenoroc? Mai importantă este călătoria sau destinația? Unde Îl întâlnim pe Dumnezeu? De ce, deși Dumnezeu ne oferă lumină, după aceea se pierde și revine atunci când ne aflăm pe marginea prăpastiei?”

Acestea le discutăm, în astfel de întrebări călătoream și undeva ajungeam. Câteva popasuri din aceste călătorii vi le las aici și sper să fie limanuri folositoare de aprovizionare pentru marea și încântătoarea călătorie a vieții voastre.

Să mergem deci: „Dacă aș retrăi viața de la început...”

Aș vedea viața ca pe un dar, nu ca pe o povară

Să vezi viața ca pe un dar este un dar. Fericiți sunt oamenii care se pot bucura de călătoria vieții. Care-L pot slăvi pe Dumnezeu într-o viață care nu este perfectă, dar este minunată. Perfecțiunea are nevoie de un alt timp. Aceasta trebuie să fie veșnică, atemporală, în afara limitelor și angajărilor. Altfel devine tiranie, impunere și o formă de fascism. Imperfecțiunea se potrivește aici, în lumea aceasta, lume cu limitări și angajări. **Ne lipsește mereu ceva și asta ne face mari.** Acest sentiment de insuficiență ne îndeamnă încontinuu să căutăm, să ne fie foame și sete de frumusețe și sens.

Poate că nu există păcat mai mare decât să-ți vezi viața ca pe o povară de care trebuie să scapi, și nu să o trăiești. Este o tragedie existențială să te întorci acasă și, cu puțin înainte de a adormi, să te bucuri cu satisfacție că a mai trecut o zi. Momente pe lângă care ai trecut și nu le-ai trăit, persoane pe care le-ai privit, dar nu le-ai văzut, care, deși ți-au vorbit, niciodată nu le-ai auzit, locuri unde ai mers, dar n-ai călătorit.

„Cel mai mare rău care ți se poate întâmpla este ca viața să-ți treacă fără s-o fi trăit...”

„Omul nu este făcut să supraviețuiască, este făcut să trăiască”.

(Hronis Missios)

Se înserează și cu puțin înainte de a adormi nu există mulțumire și recunoștință deplină în piepturile noastre. Nu-I spunem un „mulțumesc” lui Dumnezeu, Care ne-a dăruit încă o zi de viață. De parcă ar fi lucru sigur că vom trăi și mâine. Dimpotrivă, spunem cu furie și ușurare: „Of, a trecut și ziua asta! S-a sfârșit, am scăpat de ea...”. O să-mi spui: „Da, dar există și zile foarte grele și oboseitoare...”. Nu mă îndoiesc de asta. Nu neg că viața are dureri și suferințe. Însă nu mă pot împăca cu înfrângerea vieții. Cu văicărelile și abandonarea. Cu zădărnicia negării. Nu pot accepta că viața are doar amărăciune. Nu. Are și dulceață, bucurie și ocazii, minuni și binecuvântări.

Știind că a trăi înseamnă de multe ori și a suferi, călătoresc pe spatele Istoriei, pe cărările inimii, prin frumusețile vieții. Doresc să trăiesc marea taină care se numește viață. Să gust prezentul și viitorul. Ceea ce sunt și ceea ce încă n-am devenit, dar pot deveni.

Nu-mi imaginez o viață fără greutate, încercări și probleme. O asemenea viață, cel puțin în lumea aceasta și în forma pe care o avem astăzi, nu există. Doar în Împărăția lui Dumnezeu este desființată definitiv și permanent orice schimbare și neajuns, orice durere, suferință, întristare și suspin.

Acolo, nu aici. Atunci, nu acum.

Deci binecuvântați sunt oamenii care trăiesc cu bucurie și nu cu căteală și nemulțumire. Care devin protagoniști, și nu observatori ai vieții. Care se bucură și nu se întristează că s-au născut în această lume.

„Dacă ceva te deranjează, schimbă-l!

Dacă nu-l poți schimba, schimbă-ți atitudinea!
Nu cârți!”

(Maya Angelou)

Important este să vedem viața ca o mare cărare pe care suntem chemați să umblăm. Pe această cărare poate ne vom rătăci, poate vom cădea și ne vom lovi sau poate ne vom murdări de noroi. Dar nu trebuie să refuzăm s-o străbatem. **Atunci când mergi, chiar dacă te rătăcești, îți vei găsi calea. E suficient să mergi.** Să îndrăznim să o cercetăm și să ne bucurăm pe tot parcursul ei. La fiecare metru pe care-l străbatem, de fiecare dată când ne oprim, la orice copac și izvor, orice s-ar afla în fața noastră, să spunem: „Să fie binecuvântat...”. Toate sunt drum. Toate conduc undeva. Chiar și un drum fără ieșire este drum. Te obligă să te întorci și să vezi unde și cum te-ai rătăcit. Ce greșală ai făcut în calculele tale. **Orice eșec este o nouă ocazie. Dumnezeu ne va schimba drumul, când va vedea că încă n-am învățat destul ca să ajungem la final.**

„Ar trebui să vă doriți eșecul, căci, dacă vă e frică să nu eșuați, nu veți merge foarte departe. Nu există ceea ce numim eșec. Eșecul este pur și simplu viața care încearcă să ne schimbe direcția”.

(Steve Jobs)

Viața trebuie să aibă riscuri, dar nu frică. Certitudinile nu sunt rele, dar, dacă rămânem în acestea,

pierdem contactul cu Taina și Revelația vieții. L-am auzit într-un interviu pe Thanasis Lalas spunând ceva foarte frumos și important, și anume că „**nimeni nu cunoaște adevărul trăind închis în cușca certitudinilor. Taina vieții se descoperă pe marginea prăpastiei**”.

„Viața se află mereu la limită. Pe margine”.

(Robert Kiyosaki)

Și este un mare adevăr. Însuși Hristos ne spune: „Cine va voi să-și scape sufletul (viața), îl va pierde...”. Adică să iasă din confortul obișnuinței și să intre în aventura noului, a surprizei și a minunatului. Să iasă din egoul său, să îndrăznească să iubească și să fie iubit, să facă legături și să creeze. **Viața are nevoie de îndrăgostiți. Să le arate o adâncime care nu cunoaște sfârșit. Însuși Dumnezeu ne întâlnește atunci când umblăm cu curaj prin viață. Ne dă semne și indicii, vorbește prin faptele noastre cotidiene. Vrea să trăim și nu să ne ascundem.**

„Taina vieții se descoperă pe marginea prăpastiei”.

(Thanasis Lalas)

Omul trăiește deplin, nu doar supraviețuiește, atunci când îndrăznește.

Când nu dezertează și nu se ascunde.

Când se bucură cu puținul care va deveni mult.

Când în cele simple descoperă toată frumusețea și înțelepciunea lumii.